Reseberättelse 2nd Symposium on Surgery of the Spastic Upper Limb, Venedig 5-6 april 2019

För andra gången anordnades ett möte om spastikers handproblematik och hur man som handkirurg eventuellt kan vara till nytta. Det förra mötet initierades av Caroline Leclercq på Institut de la Main i Paris och hölls i just Paris. Denna gång hade stafettpinnen tagits över av Italien och Paolo Panciera och mötet hölls i ett något kylslaget och väldigt blött Venedig. Så blött att det på torsdagskvällen (kvällen före mötet) blev översvämning. Undertecknad fick efter en mycket god middag ta en omväg till hotellet då gränden jag tänkt gå igenom stod under vatten. Sämre gick det för en brittisk kollega som vadat genom ankeldjupt vatten och inte märkt att gränden svängde varpå han fortsatte rakt fram och ramlade i kanalen. Efter några simtag var han uppe igen så det hela slutade väl.

Mötet inleddes en genomgång av den vetenskapliga kunskapsläget. Smeulders från Nederländerna berättade om muskler vid spasticitet, bl a att man histologiskt ser väldigt lite skillnad mellan spastiska och icke-spastiska muskler. Vår egen Eva Pontén menade att det kanske i själva verket är stödjevävnad i musklerna snarare än muskelfibrer som är boven i dramat. Vid svår CP ser man klart mindre muskelmassa men trots det mer spasticitet och stelhet. Framtidens behandling kanske inte är att, som idag, slå ut muskelfunktionen med botulinumtoxin utan att med något kollagenas (likt Xiapex) förstöra stramande stödjevävnad.

En sektion avhandlade just Botulinumtoxin. Något sorts konsensus rådde kring dess värde som hjälpmedel och test inför eventuell kirurgi samt att botulinuminjektion och träning/ortos kan ge varaktig förbättring. Olika hjälpmedel för injektion diskuterades (el-stimulering, ultraljud) men man landade i att man ska använda det man känner sig säker på.

Dagarna följde mönstret med sektioner om olika ämnen som avslutades med diskussion och frågor. De sistnämnda inslagen var mycket bra och det var högt i tak för olika åsikter. En del föredrag var hastiga genomdrag av föreläsarens forskning och sällan intressanta. Andra var mer ambitiösa och resonerande kring handfasta frågeställningar och var mycket mer givande. Till de sistnämnda kan räknas Simon Pickards genomgång av armbåge och biceps med bra och handfasta tips på exempelvis en lateral approach då pat har skadad hud i armbågsvecket. Michael Tonkin höll flera föreläsningar och sammanfattade väldigt bra sina erfarenheter kring sentransfereringar, såväl positiva som negativa. Han tyckte att alla de intrikata funktionstester som finns av handfunktion aldrig kan ersätta (men möjligen

komplettera) att iaktta barnet i lek och att ordentligt lära känna patienten och dess familj. Han avslutade en föreläsning med följande råd:

- use your common sense
- less may be more
- apply the science but be reasonable

Råd som jag tycker gäller det mesta inom vår verksamhet.

En större sektion avhandlade nervkirurgi vid spasticitet och mycket handlade om Caroline Leclercq och det stora arbete som hon och hennes kollegor har gjort kring det de kallar hyper selective neurotomy. Det innebär att man dissekerar fram de motoriska nervgrenarna till en specifik spastisk muskel och klipper av ca ⅔-⅘ av dessa. De kunde uppvisa fina resultat och mycket imponerande anatomiska studier av nervförsörjningen. Detta skulle kunna vara något som kommer, en sorts kirurgisk varaktig botulinumtoxinbehandling.

Två inslag stack ut, inte på grund av sin vetenskapliga tyngd, utan just för att de stack ut. På fredag förmiddag dök plötsligt någon italiensk politiker från hälsovårdsministeriet upp oannonserat och höll ett anförande på italienska mitt i det redan späckade schemat. På lördagen stod Michael Tonkin för ett intressant men lite udda inslag i form av en föreläsning om koalans anatomi och huruvida det fanns spasticitet i djurriket (eventuellt men det var oklart).

Sammanfattningvis var detta 2 späckade dagar men mycket intressanta föreläsningar. Mycket tips och användbara råd att ta hem till sin egen verksamhet. Venedig bjöd, trots den blöta inledningen, på vackert väder, fantastiska vyer och underbar mat. Tack Börje Gabrielssons fond för bidraget som gjorde denna resa möjlig!

Henrik Alfort
Stockholm